

STORTURKEN, s. m. def. (pop.) Turkiska sultanen ell. Storherren; äfv. turkiska nationen i allmänhet.

STORTUSEN, n. 5. Ett tusen tolfhundra.

STORTÅ, f. 5. pl. — *tår*. Största tån på foten.

STORTÄNK, a. 4. Som tänker stort och ädelt.

STORVERK, n. 5. Ovanlig bedrift, stor bragd; verk, arbete, som i storhet öfverträffar andra. *Göra s. Herkules' tolf s.*

STORVIGGE, m. 2. pl. — *vigg*. Se *Brunnacke*.

STORVINGE, m. 2. pl. — *vingar*. Vinge fram till på en insekt.

STORVIRKE, n. 4. Mastträn och byggnadstimmer.

STORVIRKSTRÄD, n. 5. Högstammigt träd, som kan begagnas till master och byggnadstimmer. — Skrifves äfv. *Storverksträd*.

STORVISIR, --i'r, m. 5. Förste ministern i turkiska riket. — Äfv. *Storvezir*.

STORÄNDA, f. pl. — *ändar*. Tjocka ändan af ett ting. *S-n af en stock*.

STORÄTARE, m. 5. (fam.) En, som vanligen äter öfverdrivet mycket.

STORÄTTAD, a. 2. Af förnäm härkomst, af stor slägt.

STORÖGD, a. 2. Som har stora ögon. (Fam.) *Blifva s.*, högst förvånad.

STOSSHÄRD, m. 2. Ett slags rörlig härd.

STODUK, m. 2. (skepp.) Segelduksstycke, fastsydt till förstärkning på något ställe af ett segel.

STOTGARN, n. 5. (skepp.) Skört kabelgarn.

STRAFF, n. 5. Ondt, hvilket såsom en nödvändig följd af en olödig handling träffar den, som gjort sig dertill skyldig. *Naturligt s.*, som flyter ur sjelfva gerningens natur och dermed på ett nödvändigt sätt är förknippadt. *Positivt ell. vilkorligt s.*, som beror af en lagstiftares vilja och består i ett ondt, som tillfogas en person för en emot borgerlig lag stridande handling. *Döma till s. Pålägg* s. *Lida s. för sina missgerningar. Härdt, strängt, lindrigt s. Förfallen till s. Stå eller utstå silt s. Det är ett Guds s. öfver honom. Till s.*, för att straffa. *Gud har hemsökt oss till s. för våra synder. Vid s. af ell. att, vid äfventyr att straffas på ett visst sätt, t. ex.: Vid s. af 40 par spö; vid s. att brännmärkas.* — *Syn.* Bestrafning, Afstraffning, Tuktan, Åga, Näpst.

STRAFFA, v. a. 1. 1) Låta undergå straff. *S. någon till lifvet för ett brott. S. med böter. Gud har s-t oss. Gud straffe mig!* ett slags lindrigt svordomsuttryck, t. ex.: *Gud straffe mig, om jag det vet!* — *Syn.* Bestraffa, Afstraffa, Befordra till straff, Tukta, Åga, Näpsa, Gissla. — 2) Se *Bestraffa*, 2. — *S-nde*, part. akt. *Guds s. hand.* — *Straffande*, n. 4.

STRAFFARE, m. 5. Den, som straffar.

STRAFFANSTALT, m. 5. Offentlig anstalt, der förbrytare hållas, för att undergå straff, isynnerhet genom tvångsarbete och knapp förplägning.

STRAFFARBETE, n. 4. Strängt, svårt arbete, som ädömes någon till straff.

STRAFFBALK, m. 2. (gam.) Se *Strafflag*.

STRAFFBAR, a. 2. 1) Värd straff, förtjent att straffas. *S. för något.* — 2) Brottslig, klandervärd. *En s. handling.* — *Syn.* Straffvärd.

STRAFFBARHET, f. 5. Egenskapen att vara straffbar. — *Syn.* Straffvärdhet.

STRAFFBART, adv. På ett straffbart sätt. — *Syn.* Straffvärdt.

STRAFFDAGG, m. 2. Se *Dagg*, m. 2.

STRAFFDOM, m. 2. 1) Dom, hvarigenom straff pålägges någon. — 2) (i kyrklig stil) Straff, hvarmed någon hemsökes. *Guds s-ar.*

STRAFF-FÅNGE, m. 2. pl. — *fångar*. Förbrytare, som till bestrafning hålles i fängelse.

STRAFF-FÄNGELSE, n. sing. Fängelse, ådömdt till straff.

STRAFFINSRUMENT, stråffinnstrumä nnt, n. 5. o. 5. Se *Straffredskap*.

STRAFFLAG, m. 2. Lag, som handlar om straff för begångna lagöfverträdelser.

STRAFFLÖS, a. 2. Ostraffad.

STRAFFLÖSHET, f. 5. Frihet ifrån bestrafning.

STRAFFLÖST, adv. Ostraffadt, utan straff.

STRAFF- OCH BENÄDNINGSRÄTT, m. 5. Rättigheten att straffa och benåda.

STRAFFPREDIKAN, s. f. sing. indef. och **STRAFFPREDIKNING**, f. 2. 1) Predikan, hvari människornas synder strängt bestraffas och de hotas med Guds straffdomar, om de icke bättra sig. — 2) (fam.) Sträng tillrättvisning i ordalag, som likna en predikan.

STRAFFPREDIKANT, stråffprädkant, m. 5. Den, som håller en straffpredikan.

STRAFFPÅLE, m. 2. pl. — *pålar*. Se *Käk*.

STRAFFREDSKAP, n. 5. o. 5. Redskap, som begagnas till förbrytares afstraffning.

STRAFFSKYLDIG, a. 2. Skyldig att lida straff. **STRAFFSKYLDIGHET**, f. 5. Den följden af lagöfverträdelse eller synd, att människan är skyldig till straff.

STRAFFVÄRD, a. 2. Se *Straffbar*.

STRAFFVÄRDHET, f. 5. Se *Straffbarhet*.

STRAFFVÄRD, adv. Se *Straffbart*.

STRAMA, stråma, oböjl. (i trisettspelet) *Blis*, icke göra något spel.

STRAMALJ, -åljl, m. 5. Ett slags tyg med nästan gallerförmigt åtskilda trådar.

STRAMM, a. 2. (t. *stramm*) Allt för spänd.

STRAMMA, v. n. 1. Vara allt för spänd, allt för snäf. *Kläderna s.* — *Strammande*, n. 4. o. *Stramning*, f. 2.

STRAND, m. 5. pl. *stränder*. (ursprungligen Kant, rand.) Kant af haf, sjö, flod, ström, å, o. s. v. *Låga, höga stränder. Stå på s-en. Fiska vid s-en. Stränderna af en sjö, en flod. Fara utmed s-en.*

STRANDA, v. n. 1. Säges om ett fartyg, då det af storm drifves eller, för att undgå en större fara, seglar på ett grund, på en klippa eller en bank, och der blir fastsittande. — *Strandad*, part. pret. Som strandat.

STRANDBATTERI, ---ri', n. 5. Batteri, anlagd på stranden.

STRANDBLOMSTER, n. 5. Örten *Statice Armeria*, på ängsbackar.

STRANDBO, m. 5. pl. — *bor*. Se *Strandbyggare*.

STRANDBRO, f. 2. ell.

STRANDBRYGGA, f. 1. Se *Kaj*.

STRANDBYGGARE, m. 5. En, som bor på stranden.

STRANDFYND, n. 5. Se *Strandvrak*.

STRANDGATA, f. 1. Gata, som löper utmed en strand. *Kaj*.

STRANDGODS, n. sing. Se *Strandvrak*.

STRANDHUGG, n. 5. Så kallades fordom vikingars landstigning och plundring på kusten af ett land.

STRANDKLO, m. 5. pl. — *klor*. Örten *Lycopus europæus*, vid å- och sjöstränder.